

PHAEDRA PATRICK
KAVÁRNA DRUHÝCH ŠANCÍ
UKÁZKA KNIHY

Současnost

Greta Perksová milovala v životě nejvíc tři věci – svoji rodinu, vzrušení při hraní a šálek dobré kávy. Pokud mohla zkombinovat všechny tři, bylo to tak uspokojující jako napěněné kapučíno za chladného dne. Ale poslední dobou se zdálo, že jí šťastný rodinný život a zářivá kariéra proklouzávají mezi prsty.

„Kéž byste mohli zůstat déle,“ řekla a těkala pohledem mezi svým manželem Jimem a jejich dcerou Lottie, zatímco v pozadí cinkaly hrnky s kávou. „Dnešek je pro mě důležitý.“

Nabídla se, že jako hostující řečník promluví o své herecké kariéře na akci pro milovníky kávy, která se v kavárně Kávotéka konala pravidelně každý měsíc. Už před publikem nestála nějakou dobu a byla z toho nervózní jako sánky v létě.

Jim se na ni usmál. „Taky mě to mrzí. Ale slíbil jsem Lottie, že ji odvezu zpátky do školy.“ Podal Gretě nákupní tašku, jako by to byla olivová ratolest. „Přinesl jsem pár věcí, které by se ti mohly hodit...“

„Zkouška talentové show,“ zamumlala Lottie, aniž by vzhledla od telefonu. „Ztráta času.“ Greta s Jimem si vyměnili pohledy plné tichého pochopení úskalí společného vychovávání patnáctileté dcery, zatímco žili odděleně.

„Talentová show? To zní jako zábava.“ Greta konejšivě poplácala Lottie po paži. „Co předvedeš? Píseň z muzikálu nebo monolog? Možná dokonce sonet od Shakespeara?“ Lottie nezaújatě pokrčila rameny.

Gretě trochu poklesla nálada. „Ať už to bude cokoli, vsadím se, že budeš skvělá.“

„Potom si zajdeme na burger a zase ji přivezu k tobě.“ Jim pootevřel pusku, jako by chtěl ještě něco dodat. „Buď opatrná, až se budeš večer vracet k autu.“

Greta přikývla a doufala, že ji nějak povzbudí, nebo jí popřeje hodně štěstí, či ať zlomí vaz, nebo že ji krátce obejmě. Ale Lottie už mířila ke dveřím.

Jim jemně přešel prsty po Gretině paži, ale byl to jen letmý dotek. Pak se otočil a následoval dceru ven.

Greta přes okno sledovala, jak její rodina přechází ulici bez ní. Zářivě se usmála a zamávala, i když se jí kroutily útroby.

Zase ji přivezu k tobě. Ta slova ji zbolela, jako když se člověk řízne o papír.

S Jimem žili čtyři měsíce ve zkušebním odloučení a zbývalo jen několik týdnů do termínu, který si sami určili na Silvestra. Dohodli se, že ten den učiní konečné rozhodnutí o budoucnosti jejich manželství.

Nebylo to tak jednoznačné, jak Greta doufala. Předtím jí to připadalo jako jednoduché rozhodnutí – buď se pokusí jejich manželství znovu vybudovat, nebo ho ukončí –, ale teď jí to přišlo zamotané a nejisté. Stále Jima milovala i po téměř dvaceti společně strávených letech? Miloval pořád on ji?

Greta nakoukla do tašky a nálada se jí spravila, když uviděla, že jí Jim přinesl její bylinné pastilky na krk, nový zápisník a náhradní pero.

Mokrý šedý chodník venku měl stejnou barvu jako inkoustová listopadová obloha a ona najednou zatoužila po silném moccaccinu.

Otočila se čelem do místnosti. Během půl hodiny se snad zaplní. Měla připravené zajímavé vyprávění, ačkoli se v téhle kavárně necítila úplně nejlépe.

Raději měla útulné prostory, kde se mohla pohodlně usadit s dobrou knihou a popíjet kávu z hrnků velikosti květináčů. Takové, kde se podával domácí nepečený dezert rocky road a nacházel se tam taky koutek věnovaný deskovým hrám.

Jenže v Kávotéce měli žárovky v industriálním stylu a tabule nabízející neobvyklé kombinace jako rebarborové latté a latté se žloutkovým krémem. Obličej jí přízračně růžově ozařoval svítící neonový hrnek kávy na zdi. Vánoční stromeček na pultu kvůli tenkým větvíčkám vypadal, jako by ho oklovaly vrány.

Její dlouholetá agentka Nora měla ohromnou radost, když Greta uviděla na facebooku příspěvek, ve kterém Kávotéka zvala místní řečníky. „To, že ses přihlásila, ukazuje skvělou iniciativu, drahoušku. Výborně,“ rozplývala se Nora. „Nikdy nevíš, kdo může sedět v publiku. Každé vystoupení může tvoji kariéru trochu nakopnout. Navíc takhle můžeš skvěle zapojit svoje herecké lekce.“

Nakopnout? Greta věděla, že její kariéra potřebuje defibrilátor. Jestliže se jeden lidský rok rovná sedmi letům u psa, stejné pravidlo rozhodně platilo pro herce mimo záře reflektorů.

Měla pocit, že její kariéra už stagnuje dlouho, a byla připravená to zase rozjet.

Gretě chybělo přátelství na place při natáčení ikonických reklam na kávu Maple Gold, v nichž hrála spolu s Jimem a Lottie před deseti lety. Nic se nevyrovnalo rozjitření jejích smyslů, když režisér zavolal: „Akce!“ a všechno zapadlo na svoje místo. Toužila znovu nalézt tu jiskru, nejen pro sebe, ale v naději, že to její rodinu zase stmelí.

Pokud by měla být Greta upřímná, taky jí chyběla ta pozornost. Šampaňské v ledu ve stříbrném kbelíku, fanoušci čekající na její autogram ve frontě kolem bloku a občasná limuzína, která ji vozila na velké akce, představovaly jen třešničku na dortu. Ty vzpomínky jí teď připadaly téměř nereálné, jako by patřily někomu jinému.

Studenti, které od té doby učila, si její hodiny herectví oblíbili, ale nebylo to stejné. Vést nervózní amatéry technikami hlasového projevu nebo jevištního pohybu v ní nevyvolávalo stejnou euforii jako předstoupit před kamery nebo publikum. Doufala, že dnes pocítí něco podobného a dokáže, že má pořád co nabídnout.

Někdo upustil přibory, a to ji vytrhlo z myšlenek. Greta se otočila a uviděla majitelku Kávotéky Josie, která přispěchala s popraškem mouky ve vlasech. Její mladá asistentka s růžovými vlasy Maisie mezitím otálela v rohu přilepená k mobilu.

„Nepotřebuješ s něčím pomoci?“ křikla Greta.

„Ale božítku, to ne,“ zavrtěla Josie rychle hlavou. „Ty jsi tady hvězda. Jenom mám se vším trochu zpoždění...“

„Jsi si jistá? Já už jsem si všechno připravila.“

Josie si v pokušení skousla ret. „Pomohlo by mi, kdybys prostřela stůl s občerstvením, než se převleču. Akorát jsem strčila brownies do trouby. Maisie ví, že je má hlídat.“ Věnovala Gretě významný pohled. „Je tu nová.“

„Jasně,“ odvětila Greta, protože chápala, kam tím míří. „Nech to na mně.“

Greta s vervou připravila hrnky na kávu, na talíře naaranžovala sušenky a přichystala ubrousky. Když uviděla, kolik je hodin, zrychlil se jí pulz: „Maisie!“ zavolala. „Musíme si pospíšet. Do začátku zbývá jen patnáct minut.“

Mladá žena stěží zvedla oči. „Nehrála tvoje rodina kdysi v nějaké reklamě na kávu, nebo tak?“ zeptala se. „Jednou mě takhle objeví. Chceš se podívat na můj nejnovější konkurz na TikTok?“ Zvedla svůj telefon.

„Ano, hráli jsme v nich.“ Greta hbitě vyleštila lžičku o svoji zástěru. „Na tvůj klip se podívám později. Teď prosím zkontroluj všechny sklenice. Některé z nich jsou poškrábané a Josie říkala, že máš hlídat brownies...“

Když se Josie vynořila v čistém oblečení, vyhlédla z okna a povzdechla si. „Zdá se, že přišlo méně lidí než obvykle.“

„Kolik jich čekáš?“ zeptala se Greta a přidala se k ní.

„Šest nebo sedm. Teď jsem si kontrolovala zprávy a několik lidí to zrušilo. Blíží se Vánoce a v telce dneska běží finále Jedině salsa.“

Greta si skousla ret. Zklamání bylo součástí života každého herce – odmítnutí, ostré kritiky a občasné nevhodné chování ze strany režiséra, kterého kdysi respektovala. Neočekávala dav jako v plném divadle, ale šest?

„Bude to intimnější,“ přikývla. „Ale zvládnou to.“

Josie uvedla hosty dovnitř. Když se usadili ke stolkům s kávou a koláčem, začala svoji předmluvu.

„Vítejte na pravidelné akci Kávotéky pro milovníky kávy. Letos jsme měli to štěstí, že jsme od našich hostů slyšeli úžasné historky – o dobývání Mount Everestu, cvičení slepeckých psů pro nevidomé a měli jsme tu i neurochirurga, který pracoval ve válkou zničených zemích. Dnes večer za námi přišla bývalá hvězda reklam na kávu Maple Gold. Přivítejme zde našeho speciálního hosta Gretu Perksovou.“

O nic nejde, pomyslela si Greta, zářivě se usmála a předstoupila.

„D-dobrý večer, všichni,“ začala a cítila se přitom žalostně zrezivělá. „Díky, že jste přišli. Budu vám vyprávět o tom, jak jsem se stala tváří reklam na kávu Maple Gold. Ano, deset let jsem byla ta dáma, která vás přiměla věřit, že díky kávě můžete mít dokonalý život.“

Několik lidí se uchechtlo a Greta se do toho brzy dostala. Přecházela sem a tam a v malé kavárně zářila jako na divadelním představení ve West Endu.

„Věděli jste, že Maple Gold se zrodila v roce 1950 jako skromná pražírna v zastrčených uličkách Londýna? Během let se z ní stala známá značka, kterou měli lidé rádi pro její lahodné směsi a vintage styl.“ Naklonila se, jako by se s nimi chtěla podělit o tajemství. „A kdo by nechtěl žít v Maplevillu, idylickém městě z reklamy? Neustále tam svítilo slunce a trávníky se smaragdově zelenaly a celé městečko si libovalo v šálcích kávy Maple Gold.“ Vzala telefon a přehrála znělku.

*„Když za úsvitu probudíš se
a oči otevřeš.*

*Jsi připraven začít den
s šálkem Maple Gold.*

S Maple Gold jsi vždycky doma.“

Z jejich vzdálených výrazů se zdálo, že nostalgie funguje.

„Jimovi jsem se zadívala do očí, když mi v reklamě natíral plot na zahradě, a sblížili jsme se mimo záběry kamer,“ řekla Greta s mrknutím. „Vzali jsme se a měli Lottie, naši malou hvězdičku. Byli jsme šťastná rodinka na obrazovkách i v reálném životě...“

Odmlčela se a pocítila přívál smutku, jako když na jazyku zůstane hořkost po espressu. Vytrhlo ji zaskřípání kovové nožky židle na dřevěné podlaze.

Jedna žena z publika na ni zničehonic houkla. „Jste spolu pořád?“

Greta zamrkala, ta otázka ji zastihla nepřipravenou. „Ano, všechno jde skvěle,“ odpověděla s pocitem viny, že vylepšuje pravdu. „Jim stále zdobí jeviště i stříbrné plátno a Lottie v současné chvíli zkouší ve škole vánoční talentovou show. A co se mě týče... inu... vedu vynikající kurzy herectví, kdyby měl někdo zájem.“

Následovalo několik vteřin ticha, než na ni publikum jako šípy vystřelilo další otázky.

„Jak se vede Lottie?“

„Kde je Jim?“

„Jaký máte pocit z toho, že vás Maple Gold nahradili jinou rodinou?“

„Nezlobí se na vás Lottie, že jste ji postavili před kameru v tak raném věku?“

„To jsou výborné, ehm, a vážné otázky,“ polka Greta. Vzala si poznámky a honem se snažila nalézt ztracenou nit. „Myslím, že k většině z nich se dostanu... kde jsem to byla?“

Pak se najednou rozječel požární hlásič. Greta nadskočila a ohlédla se k troubě, ze které se valil kouř.

Josie překřičela ječící alarm: „Maisie. Ty jsi na ty brownies zapomněla?“

Maisie rázem zvedla hlavu a při pohledu na šedý kouř vytřeštila oči. „Hups.“

Propukla bouřlivá aktivita.

Maisie skočila za pult a otevřela dveře trouby. Mácháním rukama se snažila rozehnat oblaka, která se vyvalila ven. „To je v pohodě. Mám to pod kontrolou.“

Josie popadla chňapky a vytáhla táč. Spálené brownies vypadaly jako kouřící uhlíky. Hodila je do dřezu.

Greta jim přispěchala na pomoc, otočila kohoutkem, takže brownies prskaly a syčely.

Otevřela dveře, aby dovnitř vpustila čerstvý vzduch, a pak popadla utěrku a mávala před požárním hlásičem, dokud neztichl. „Jsou všichni v pořádku?“ zavolala.

Postarší pár už si navlékl kabáty a odešel. Zbývající čtyři hosté se trousili ke stolu s občerstvením a soustředili se teď na koláč místo na konverzaci. Greta je následovala ve snaze zachránit z večera, co se dá.

Jeden muž si zabalil kousek koláče do ubrousku a strčil si ho do kapsy. Dvojice žen ve stejných modrých větrovkách spolu hlasitě rozmlouvala.

„Nejdřív jsem Gretu nepoznala, co ty? Docela přibrala,“ řekla jedna.

„Já vím. K některým dámám je věk krutý,“ přidala se její kamarádka.

Greta stála vedle nich, zvedla sušenku a odkašlala si. „Je mi pětáctýřicet a jsem na to hrdá,“ pověděla jim a zakousla se. „Stojí to za každé kilo, nemyslíte?“

Obě ženy se zarazily s koláči napůl cesty k ústům, načež stydlivě přikývly.

Greta se v nich pokusila vzbudit zájem o kurzy herectví, ale všichni věnovali pozornost něčemu jinému, většinou kuchyni, jež vypadala, jako by se jí prohnalo stádo bizonů.

Přidala se k Josie u dveří a při odchodu unaveně přála hostům dobrou noc.

„Mrzí mě, že všechno nešlo podle plánu. Nemůžu ti dost poděkovat,“ řekla jí Josie. Podala Gretě hnědou obálku obsahující malý výdělek. „Nejsem si jistá, že jsem stavěná na to, abych vedla kavárnu...“

Gretě se podařilo unaveně usmát. Po dnešku se cítila stejně, co se představení pro publikum týče.

Rozloučila se a pak cestou k autu zavolala Lottie, které nechala v hlasové schránce zprávu.

„Ahoj, zlato. Brzy budu doma. Doufám, že se ti zkouška vydařila.“

Silně přšelo a Greta přikrčila ramena proti chladu. Ulice byly prázdné a ztichlé a ledové kapky si našly cestu za krk, takže se zachvěla. Ve tmě si všimla, jak se k ní blíží shrbená postava a v mysli jí vytanulo Jimovo varování, aby byla opatrná. Pokusila se uhnout, ale ten člověk jí vrazil do ruky.

Greta překvapením upustila klíče a sehnula se, aby je zvedla. Když vzhledla, stála nad ní žena v dlouhém tmavém kabátě. Tvář měla částečně skrytou pod obrovskou kapucí, z níž visely dlouhé a vlhké bílé vlasy. Cizinka zamumlala rychlou omluvu a podala jí papír, načež odspěchala přes cestu.

Greta se postavila a srdce jí v hrudi hlasitě dunělo. Pod tlumenou pouliční lampou se zadívala na leták. Byl pravděpodobně z pizzerie, ale zaujal ji jeho vintage design. Uviděla na něm kresbu bílého králíka se slovy: „Hledáte dokonalou směs?“ Pod ní se nacházel obrázek sklenice se štítkem s nápisem: „Vypij mě.“

Sevřela leták pevněji, nebyla si jistá, co vůbec nabízí, ale pocítila zvláštní zvědavost. Jestli hledá dokonalou směs? V životě zcela určitě.

Nastoupila do auta a odhodila leták na sedadlo spolujezdce. Chvíli jen tak seděla, položila si hlavu na volant a v duchu zalétla k událostem večera. Dá si vůbec někdy život do pořádku?

S hlubokým povzdechem otočila klíčem v zapalování a čekala, až se motor probudí k životu. Světlo pouličních lamp mezi kapkami na čelním skle oranžově blikalo, než uvolnila ruční brzdu.

Pravděpodobně se jednalo jen o hru světél, ale Greta by přísahala, že když s autem vyjížděla z parkovacího místa, bílý králík na letáku na ni mrkl.